

bam
bú

ÁNIMA NEGRA

Elisenda Roca

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2022, Elisenda Roca, pel text
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.cat

Il·lustració de la coberta: Riki Blanco
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2022
ISBN: 978-84-8343-570-0
Dipòsit legal: B-331-2022
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

La cinta transportadora de l'aeroport engoleix dues maletes oblidades del vol anterior i s'atura. Els passatgers del vol BA7607 procedent de Londres esperen que es torni a posar en marxa. A la pantalla apareix el número del seu vol i, de seguida, comença a aparèixer l'equipatge. Maletes de totes mides i colors, unes fosques, altres llampants, unes discretes, altres embolicades amb plàstic transparent, una funda amb un instrument musical dintre (potser una guitarra), una cadireta de bebè, unes quantes motxilles, caps de cartró amb adhesius amb la paraula «Fràgil», tot girant en el *carrousel* sense fi que és la cinta transportadora. Ara desapareixen, ara tornen a aparèixer, esperant que algú les identifiqui i les reculli.

Recolzat en una de les columnes de la sala de recollida d'equipatges, en David ha revisat els whatsapp, n'ha enviat un al xat de la família per avisar que acabava d'aterrar i que quan fos al bus ja els trucaria, i ara observa la desfilada de bagatge esperant la seva còmoda i moderna maleta d'un vermell viu, regal de la

seva àvia, que ha lligat amb una cinta de coloraines per tal de reconèixer-la amb facilitat. No li fa res esperar. D'una banda, té un punt d'intriga –sortirà?, es deu haver quedat a Londres?, s'ha perdut i vola cap a un destí desconegut?–. D'altra banda, el temps d'espera és l'estona necessària per prendre consciència que ha arribat a casa, que els seus peus toquen terra ferma i ja no són a milers de metres d'altitud. Sempre l'envaeix un lleuger mareig just després d'aterrar.

Durant aquesta estona, mentre va donant llambregades a la cinta transportadora, aprofita per observar els altres viatgers. Sempre ho fa. Al seu costat, una família que cull un munt de maletes i bosses, mentre la canalla juga a pujar i baixar del carretó i el pare es queixa i els demana que facin el favor d'estar-se quiets. Dos joves acaben d'enxampar les seves motxilles, que semblen a punt d'explotar de tan farcides, i les arrossegueu amb esforç per treure-les de la cinta.

Res. De moment, la maleta d'en David no surt.

Just davant seu, separats per aquesta llengua de goma carregada d'embalums que van voltant en processó, una noia no li treu els ulls de sobre. En David la mira i li somriu amb la complicitat dels que esperen una mateixa cosa. La noia aparta la mirada amb timidesa. Això fa que ell pugui observar-la amb més atenció. És realment bonica. Els cabells llargs, deixats anar, li cauen sobre les espatlles suaument. Els ulls, que ara l'esquiven, són brillants i d'un verd intens, aquell verd preciós que brilla als ulls de la seva gata. La pell, neta de maquillatge, pàl·lida, no pot dissimular el rubor que li causa notar la mirada d'en David. Vesteix texans, una camisa ratllada sobre una samarreta blanca i una jaqueta de pell girada marró clar, i calça, com ell, unes Converse, però de color blau cel. En David nota com el pols se

li accelera. Oh, oh, ara és ell qui s'està ruboritzant. Què caram li passa? «Va, vinga, tio, deixa de mirar-la, que sembla que li vulguis tirar la canya!», pensa.

De sobte, veu que la noia acaba de localitzar la seva maleta i atansa la mà per agafar-la.

–No! Ei! Aquesta maleta és la meva! –crida en David des de l'altra banda de la cinta.

Però la noia no el sent perquè just en aquell moment un grup de guiris, vestits amb la samarreta del seu equip de futbol, comencen a cantar un himne a crits. El noi contempla com ella surt disparada de la sala arrossegant la seva maleta.

En David s'adona que una altra maleta idèntica, que deu ser la de la noia, surt en aquell moment. És ben igual, però la cinta que l'envolta té colors diferents. D'una revolada, l'arrabassa amb força perquè pesa molt. Caram! Què hi porta, dins? Pedres?

A correuita, segueix les seves passes cap a la sortida. Ella ja ha superat el control policial i va directa a la parada de taxis. Prega perquè els policies no el facin aturar i no l'entretinguin. Això li faria perdre un temps valuós, i noia i maleta desapareixerien potser per sempre. Afortunadament, no és així, i surt disparat cap a l'exterior. La veu fent cua. Sort n'ha tingut, de trobar-la! Canviarà la maleta i anirà a agafar l'Aerobús, el taxi és massa car per a ell. Tot demanant disculpes, es va fent lloc fins a arribar on és la noia.

Ja és fosc i, tot d'una, comença a ploure amb força i, encara que estan protegits sota un voladís, la pluja ha cobert de minúscules gotetes d'aigua el rostre d'ella, que brilla a la llum dels fanals de l'aeroport.

–Perdona!

La noia fa un bot!

–Oh, ho sento. No et volia espantar. És que t’has confós: aquesta maleta és meva i crec que aquesta deu ser la teva.

–Com dius? No entenc...

Té un lleu accent estranger, gairebé imperceptible. Potser és anglesa? O ha estat com ell estudiant a Londres i li ha quedat un deix?

–Dic que aquesta és la meva maleta i jo he agafat la que crec que és la teva. Mira la cinta, s’assemblen però són diferents.

La noia mira l’etiqueta de la maleta que li acosta en David i veu que efectivament és la seva. En David llegeix el que hi ha escrit a l’etiqueta: Marina Welles.

–És veritat.

–Et dius Marina. Un nom molt bonic. Jo em dic David, David Prat. Encantat de conèixer-te.

«Un nom molt bonic?», pensa. «Per què li he dit això? Quina manera de fer el pena!»

–Igualment –diu ella, mentre estreny la mà que li ofereix el noi amb un somriure.

–I aquesta és la meva maleta. Ho veus? –diu, ensenyant-li l’etiqueta amb el seu nom i la seva adreça.

La filera de passatgers ha anat avançant i ara es troben tots dos davant d’un taxi. La noia se’l mira amb recel, com si no les tingués totes.

–Si vols, podem compartir taxi per anar a la ciutat, ja que durant uns minuts hem compartit maleta –diu en to de broma en David–. És clar que també podem agafar el metro o el bus. És més econòmic.

Els ulls de la Marina segueixen guaitant amb por darrere seu.

–Esperes algú? –fa en David.

–No, no. Em sembla bé compartir taxi. –diu amb pressa.

Mentre el taxista col·loca les dues maletes bessones al portaequipatges, de lluny els arriba el crit que fa un home vestit de negre que corre cap on són ells, empentant la gent que fa cua. Ella se'l mira i apressa al taxista perquè tanqui el maleter. Cap dels dos entén què diu l'home de negre, però sembla nerviós i agressiu.

La Marina entra al taxi i arrossega en David dins.

–Arrenqui, ràpid! –cria la noia.

L'home es planta d'un salt darrere el taxi just quan accelera. Tots dos miren enrere. No li veuen el rostre, amagat a contrallum, però s'adonen que els assenyala, amenaçador, palplantat enmig de la carretera, sota la pluja.

Circulen en silenci, però a en David li sembla sentir com li batega el cor accelerat. Què caram acaba de passar?!

–On anem? –pregunta el taxista.

Abans que en David pugui dir res, sent la veu decidida de la Marina.

–Carrer Princesa amb Cotoners.

–És on vius?

–No. És una casa abandonada.

El taxi s'ha aturat al carrer de la Princesa i el conductor els ajuda a baixar les dues maletes bessones. Afortunadament per al noi, que no duia ni un duro a sobre, la Marina s'avança, treu una targeta de crèdit i paga el trajecte. En David, tot i que viu al barri de Gràcia, ben lluny d'allà, ha decidit baixar amb ella, acompanyar-la i mirar d'ajudar-la. Durant el trajecte de l'aeroport a la ciutat la Marina no ha dit ni pruna, però ell s'ha adonat que alguna cosa greu li deu passar en veure com se li escapava alguna llàgrima galtes avall. Qui era aquell home sinistre que els empaitava cridant fora de si a l'aeroport? Tampoc no acaba d'entendre què hi va a fer, la Marina, en una casa abandonada. Potser és una okupa? No en fa la pinta. Però no ha volgut preguntar-li res.

De cop, ella trenca el silenci.

—És millor que marxis. No et vull posar en perill —diu, molt seriosa, obrint un paraigües de mà.

—Perill? Quin perill?

–Gràcies per acompanyar-me, però faries bé de no deixar marxar el taxi i anar a casa teva.

Però el jove pica dos cops sobre el sostre del taxi indicant al conductor que pot marxar.

–Marina, no et conec i potser m'estic ficant on no em demanen, però m'agradaria que m'expliquessis què et passa. Voldria ajudar-te.

Els carrers del barri de la Ribera són estrets. El carrer dels Cotoners també ho és, però darrere d'un bloc molt estret de pisos s'hi amaga una casa senyorial amb una porta enorme. Tots dos són ara davant la porta.

–Per què em vols ajudar? Com bé dius, no em coneixes de res... Per què hauria de confiar en tu? –diu ella, travessant-lo amb la seva mirada intensa, d'un verd profund.

–Tens raó. Tu tampoc em coneixes, és veritat. Només puc dir-te que confiïs en mi. Soc bona gent.

Our whole universe was in a hot, dense state.

Then nearly fourteen billion years ago expansion started. Wait!

–Sempre tan oportú, el mòbil!

La música ressona fort, més del que en David voldria.

The Earth began to cool,

The autotrophs began to drool,

Neanderthals developed tools,

We built a wall (we built the pyramids)...

–Perdó, perdó, perdó...

El mòbil segueix sonant mentre intenta treure'l, nerviós, de la butxaca dels texans.

Math, science, history, unraveling the mysteries

That all started with the big bang! Hey!

Per primera vegada, la noia somriu.

–A mi també m’agrada *The Big Bang Theory* –diu, assenyalant el mòbil del seu nou amic.

Ell fa un gest demanant disculpes. Ha de contestar.

–Hola!... Sí, bé, tot bé... Digues, mama... Nervios, jo? Nooo! És que no podia treure’m el mòbil de la butxaca... A casa? Encara no soc a casa, no, és clar. Si no, m’estaries veient... Ah, que sou fora! Així segur que no em podeu veure –riu–. Bé... Sí, d’acord... Tot bé, tot bé. He hagut d’agafar un altre vol... Sí, *overbooking*. Ja t’ho explicaré... Sí... Doncs... amb una amiga... Una amiga, mama. No em facis un tercer grau, ara. Sí, riu, riu... Ai, com ets, mama! OK. Passeu-vos-ho bé. Sí, tranquil·la, també trucaré a l’àvia. Adeu.

En David torna a guardar-se el mòbil a la butxaca. La tempesta ha minvat i ara cau una pluja fina i constant.

–La meva mare.

–Ho he sospitat.

–Per què?

–Has dit «mama» sovint.

–Ah, és clar! –riu ell–. Li he enviat un whatsapp, però l’estranyava que no l’hagués trucat. Els pares prefereixen parlar, amb un missatge no en tenen prou. Però, vaja, no són a casa. Passaran fora tot el cap de setmana. Així que tinc tot el temps del món per a tu –li explica–. Què? Anem?

La Marina mira cap a la porta, com si esperés que passés alguna cosa, i se’l torna a mirar fixament. Ara són tots dos que es miren amb intensitat. Sembla que vulguin llegir-se el pensament.

Finalment, ella diu:

–D’acord, doncs... Vine.

Es treu de la bossa una gran clau i obre la porta.

«No entenc com ha pogut passar el control de l'aeroport amb aquesta andròmina», pensa en David. Un grinyol ressona al carrer desert. Darrere la porta hi ha una entrada de carruatges. Ell, sorprès, es pregunta com s'ho feien per entrar els carros per aquell carrer tan estret. Segurament, la casa del davant no hi devia ser en una altra època. Que n'és, de ruc! I és clar que devia ser així. Ciutat Vella no té l'ordre quadriculat i ben endreçat de l'Eixample.

Entren. Ella, espolsa el petit paraigües i el plega. Després, encén la llanterna del mòbil i de seguida troba un interruptor a la paret escrostonada. El prem. Tot i l'escassa il·luminació de l'entrada, el jove s'adona que aquella casa havia estat un palau. Ara, tot està envellit pel pas del temps i per la falta d'ús. Sens dubte, està abandonada.

Una escala de marbre arranca des del fons de l'entrada amb dues estàtues de dona, a banda i banda, que porten unes torxes il·luminades amb bombetes de pocs watts. L'espai adquireix un aspecte fantasmal. Poca llum, molta pols i una penetrant olor de solitud. Les seves veus trenquen el silenci dens.

–De veritat que vols pujar? –pregunta ell–. No sembla un lloc gaire acollidor.

–Ho he de fer. Segueixo instruccions.

–Instruccions? De qui?

Però ella calla. En David se sent desconcertat i alhora excitat, i amb ganes de conèixer més aquesta noia i el misteri que amaga. Il·luminant amb la potent llanterna del mòbil els grans desgastats pel pes de tantes passes, la Marina puja seguida de prop pel seu nou amic. Han deixat les maletes amagades en un reclus de l'entrada per tenir-les a mà si haguessin de sortir a correueta.

Davant l'única porta de la primera planta, ella treu un manyoc de claus de la butxaca exterior de la bossa de pell que du en bandolera. És una porta senyorial, ara coberta de teranyines com si els anys haguessin teixit un vel emmascarant les formes i els diferents relleus llaurats a la fusta. La Marina busca l'interruptor i encén el llum. La sorpresa és majúscula.

–Però... com pot ser? –diu ell.

Tots dos s'imaginaven que es trobarien ben bé una casa del terror, com la dels parcs d'atraccions. I no ho és ni de bon tros. Apaguen les llanternes dels mòbils. La il·luminació del rebedor i el llarg passadís és potent i els descobreix una estança polida. Tot és ple de mobles antics però sense ni una mica de pols. Com és possible? Tanquen la porta i es miren. Sembla que no gosin fer un pas.

–He de buscar les instruccions que m'han deixat en una de les habitacions –diu ella.

–Perdona, Marina. Deixa't estar un moment d'instruccions. A veure: o hi ha fantasmes molt polits, o algú ha passat avui mateix a netejar la casa. I jo penso que més aviat hi ha passat algú o que potser encara hi és –li diu en veu molt baixa en David, nerviós–. Vols dir que hem de seguir endavant? I si hi ha l'home de negre de l'aeroport i ens ataca? Sort que no t'he deixat sola. Imagina que...

–Xxxt... –fa ella, agafant-lo del braç i demanant silenci.

Al fons del passadís sona una peça de música. En David queda garratibat.

–Ho veus? Hi ha algú! Vaig a trucar a la policia! –xiuxieja, alarmat.

–No, no, no ho facis! Si vols marxar, marxa. Però no truquis ningú –diu ella, decidida, també xiuxiejant.

–D’acord, d’acord –contesta ell, pensant que s’estan ficant a la gola del llop.

Avancen pel passadís. És ple de retrats dintre de marcs refistolats de fusta coberta amb làmines d’or, molt a l’estil de segles passats. Diferents personalitats endiumenjades els observen des dels quadres amb mirades severes. «Deuen ser de la noblesa. Com vegi uns ulls que parpellegen, agafo la Marina i sortim disparats», pensa en David, esparverat.

–T’hi has fixat? –pregunta ella.

–Què?

–Tots són retrats de dones.

–És veritat.

–Curiós, oi? –diu ella.

Arriben a una sala d’estar àmplia, amb dos sofàs Chester de pell botonada, dues butaques de vellut un pèl ratat però sense pols, una tauleta al centre sobre una enorme estora amb dibuixos florals vermells i ocre. Al fons, descobreixen l’origen de la música: surt d’un vell gramòfon.

–No pot ser! –exclama en David, tot acostant-s’hi.

–El què, no pot ser?

Però ell no contesta, i mira i remira l’aparell.

–Ja deia jo que una màquina tan antiga no podia sonar així. Fixa-t’hi, Marina. El disc de pedra del gramòfon no gira i, per tant, no sona. L’han *tunejat* amb un equip modern controlat per Bluetooth, o bé programat i amagat dintre.

I la fa anar al darrere, on veu un altaveu modern, petit però potent.

–Han creat una escenografia per a tu, amb banda sonora inclosa –li diu.

–I ens han seguit.

Al noi li agrada que la Marina hagi utilitzat el plural, tot i que l'inquieta el que acaba de dir.

–Potser el dispositiu s'ha posat en marxa quan hem encès els llums de la casa.

–O potser ens vigilen des de fora. Si fos així, no poden ser gaire lluny.

I dit això, la noia s'acosta a un dels finestrals i observa l'exterior.

–La casa del davant és a menys de tres metres. O sigui, que és possible. Però com podem saber des d'on ens veuen, des de quina finestra ens controlen? –pregunta ell, mirant atentament cada finestra.

Veu que les persianes estan abaixades i els porticons són tancats. És impossible saber des d'on els observen, si és que ho fan.

La música segueix sonant suaument. És una peça de piano. De cop, s'interromp.

–Has tocat res? –pregunta la Marina, esverada.

–Jo? Com vols que toqui res a aquesta distància? No tinc poders paranormals.

I pel gramòfon modernitzat se sent una veu profunda i distorsionada:

–Benvinguda, Marina. Si ets aquí, vol dir que has acceptat l'herència del pare, el que et pertoca per sang. No esperàvem menys de tu. A partir d'ara, t'enfrontaràs a diferents reptes. Hauràs d'aprendre a refiar-te de desconeguts que apareixeran en el teu camí i també hi haurà claus que obriran portes, calaixeres i entrades a diferents llocs. La primera porta ja l'has obert. És la d'aquesta casa. Pots viure-hi mentre siguis a la ciutat. També hi trobaràs un sobre amb una primera pista. Busca'l. No et facis enrere. Confiam en tu.

I després d'aquestes paraules, torna a sonar la música per l'altaveu.

–Ja n'hi ha prou, de musiqueta!

En David desconnecta l'aparell.

–Què fas? –crida la noia.

El noi es planta davant d'ella, agafa aire i li diu amb veu ferma:

–A veure, Marina. Què és el que t'espanta? Per què has de seguir aquestes instruccions? Qui era l'home que et perseguia a l'aeroport?

Fa les preguntes gairebé sense respirar. I afegeix, potser per destensar l'ambient.

–Per cert, no tens gana? Per què no anem a sopar alguna cosa i m'expliques què és tot aquest joc d'embolics?

–Després t'ho explicaré tot. Bé, tot fins a on jo sé –diu ella amb aplom–. Ara he de trobar el sobre amb les instruccions.

–Som-hi! Hem vingut a jugar! –deixa anar en David, fent broma.

Tant l'un com l'altre van obrint portes, amb prudència, i van descobrint cambres on el temps sembla haver-se aturat. Llits perfectament fets, amb vànoves brodades i coixineres amb puntes, aranyes de vidre al sostre, llums de delicades tulipes a les tauletes de nit, grans armaris de fusta noble amb miralls.

–Queda clar que aquí en toquen de calent! No hi ha cap moble d'IKEA –diu en David–. I tot net, sense pols...

–Vols dir que encara hi deu viure algú? –pregunta ella, intranquil·la.

–No ho sé. Però sembla un pis mostra per a compradors de l'any de la picor, quan tothom gratava.

–Què?

–Ai, perdona, això ho diu la meva àvia i vol dir de temps passats. Tot està tan ben posat i tan polit... Res a veure amb l'entrada terrorífica.

–Va, seguim buscant!

Els joves se separen i comencen a inspeccionar cambres i racons. De primer, amb una certa recança, però ben aviat s'hi llancen de ple, obrint calaixos, mirant sota llençols i matalassos, dintre dels armaris i calaixeres...

–Marina! Vine! –crida en David.

–On ets?

–Cap al rebedor i passadís de l'esquerra!

La Marina segueix un passadís amb les dues parets cobertes per sengles llibreries plenes fins dalt de llibres. Al fons, veu una porta oberta on l'espera el seu nou amic.

–Què és, això? –pregunta ella.

–Una capella privada –respon ell.

–Com que «una capella privada»?

–Les cases riques d'aquesta època acostumaven a tenir-ne una –explica el noi.

–I per què? Que no sortien de casa per anar a missa?

–Sí, és clar. Però podien batejar la criatura a casa, casar-s'hi, o bé anar-hi a resar quan volguessin sense haver de sortir. Pensa que, sovint, tenien algun fill que era sacerdot.

–I tu, com ho saps tot això? Que potser ets historiador? –pregunta la Marina.

–No, però la meva àvia és un pou de ciència, i d'història.

–Ah.

–A casa seva n'hi ha una –afegeix en David.

–Una capella?

–Sí.

–Caram! Ets un noi de casa bona.

–Nooo, casa meva és molt senzilla. Ja m’agradaria ser mili-onari! Però, no. Soc un simple llicenciat en Ciències Biomèdi-ques i acabo de tornar de Londres, de fer una entrevista de feina per incorporar-me a un grup d’investigació a la Universitat de Leicester.

–O sigui que ets tot un Sheldon Cooper! –exclama la Marina.

–De cap manera! En Sheldon es dedica a la física teòrica! I, a més, pensa que jo no soc tan raret ni asocial com el doctor Cooper. Vull dir que tinc amics i amigues. I, pel que fa a la feina, encara m’han de respondre.

–Així que no ets un noi ric.

Ell nega amb el cap.

–Els rebesavis eren els que tenien calerons. La meva àvia va heretar la casa. Hauries de conèixer-la, l’àvia. És rica en coneixe-ments de tota mena –diu en David.

–La meva àvia també t’agradaria. Des de petita que m’explica unes històries increïbles i meravelloses. Hauria estat una bona novel·lista. Bé, en tot cas, hauríem de revisar aquesta capella.

Es divideixen l’espai. Mentre la Marina revisa sota les velles cadires, el banc que hi ha en un racó, els dos reclinatoris de vellut granat i les fornícules a la paret amb unes petites escultures de sants, en David es dedica a buscar per tot l’altar i en el bonic retaule daurat que hi ha al darrere.

–Però, què és això? –pregunta la Marina.

En David s’hi acosta. El que semblava un banc, en realitat amagava dintre un senzilla pila baptismal de marbre blanc.

–Aquí hi batejaven a les criatures. Suposo que devien pro-tegir-la amb aquesta mena d’invent de fusta que feia també de banc per quan hi havia altres celebracions. Així la família podia

seure-hi. No ho sé gaire bé. M'imagino que devia ser per això. Vols que ho desmuntem del tot?

–No, deixa, deixa. No pot ser tan complicat. Segur que ho tenim davant dels nassos. Seguim buscant.

Després d'uns minuts desesperants, es donen per vençuts.

–I si anem a una altra banda? Encara no hem entrat a la cuina, al bany...

–Espera! –fa ella.

–Coi, Marina, quin crit! Em mataràs d'un infart.

–T'has fixat en els dos àngels?

–Quins àngels? Això és ple d'àngels i sants i verges! –diu en David mentre busca entre les figures que hi ha a tot arreu.

La Marina s'acosta ràpidament cap a l'altar. Sota una verge bruna que presideix l'escena, hi ha dos àngels. Porten una cinta blava i, al bell mig, hi penja una bossa.

–Aquí! –crida la Marina.

Amb molta cura, obre la bosseta i en treu una clau i un paper doblegat. El desplega i llegeix:

No esperàvem menys de tu. Ja tens una altra clau i una segona pista. Si ara, per algun estrany accident, aquest viatge ja el fas acompanyada, us esperen a casa l'Astruc Sacanera.

La noia s'ha quedat de pedra.

–Per què diu que si viatjo acompanyada? He viatjat sola! T'acabo de conèixer! Com ho saben? Però què és aquesta bogeria?

–A mi no em miris. Jo no entenc res de res –diu en David–. Però, un moment! Si aquesta és la segona pista, on és la primera? No hem buscat prou bé! I qui és l'Astrid aquesta?

–Astric. Ah, no, perdona! M’he equivocat. Diu Astruc, no Astric! És una u –corregeix la Marina.

–Quin nom més estrany! I qui o què deu ser el tal Astruc?

–Tornem a la sala. Ha d’haver-hi la primera pista! Hem anat massa de pressa!

–M’estic marejant de tantes sorpreses i de la gana que tinc, també. I si ens aturem un moment, recapitem i anem a fer un mos? Marina?

Però la noia ha passat d’ell i ha sortit corrent com una espectralada cap a la sala.

La troba remenant el gramòfon.

–Ja la tinc! –la Marina desplega una targeta que ha trobat dins l’altaveu antic amb forma de tulipa gegant. La inicial del text és una lletra capitular molt bonica i l’escrit està fet amb ploma i té una cal·ligrafia preciosa. La noia llegeix en veu alta:

Azar. És el que t’ha dut aquí. En aquest viatge intencional però de curta durada, conceixeràs un passat amagat que forma part del teu present. Segueix buscant la clau de la segona porta. La tens ben a prop. Espero que hakis trobat un bon company de viatge. No t’arronsis i endavant!.

I signa amb un símbol que ja he vist abans.

Els dos es queden muts i mirant fixament el missatge, com si hagués de sortir una veueta que els expliqués alguna cosa més.

–Altra vegada! Què vol dir això del company de viatge? –pregunta en David–. Com ho sap?

–El què?

–Com que el què? Doncs que no estàs sola, que soc aquí, que et vull ajudar en aquest joc!

–Tens raó. M'estàs ajudant. Potser això forma part del «joc», com en dius tu –diu la Marina.

–Però com pot saber-ho?

–Anem a sopar i t'explicaré per què soc aquí.